

Yksin vai joukossa?

Ratsastus on yksilölaji. Ratsastajan joukkueoveriksi voidaan toki lukea hevonen, jonka kanssa tiimityön on tietysti oltava saumatonta. Mutta väitänpä, että moni ratsastaja on lajin parissa kokenut hetkiä, jolloin ei voisi tuntee olevansa enempää yksin: herätessään aamuviideltä valmennukseen, lastatessaan pimeänä talviaamuna oikuttelevaa hevosta traileriin, kävelyttäänsä hevostaan kaatosateessa kisapaikalla ennen viimeisen luokan alkamista kun kaikki toiset tuntuvat jo lähteneen kotiin, tai ajaessaan myöhään sunnuntai-iltana kilpailuista tai valmennuksesta loputtoman pitkiltä tuntuvia kilometrejä.

Suomalaisratsastajia ei huippukisoihinkaan tahdo riittää joukkueeksi asti. Kun seurasin viime syksynä kenttäratsastuksen EM-kilpailuja Roomassa, tajusin ensimmäistä kertaa, että ratsastus voi olla myös joukkuelaji. Kotimaan pienemmissä kisoissa kun "joukkue" on korkeintaan se saman seuran tai valmentajan yhdistämä sekalainen joukko, joka valitettavan usein vieläpä kyräilee ja kadehtii toistensa hevosia, suorituksia ja saavutuksia.

Roomassa näkyi aivan toisenlaista joukkuehenkeä, joka oli silmiinpistävä erityisesti joukkuekultaa voittaneen brittijoukkueen kesken. Kukaan ratsastajista ei tehnyt kisassa vain omaa suoritustaan, vaan kaikki tehtiin joukkueen eteen. Yksittäisen ratsukon epäonnistuminen kuitattiin hymyllä ja olankohautuksella: "tämä nyt meni näin, mutta ei se mitään, sillä joukkueuloshan se tärkein on." Strategiat maastoradan suhteen luotiin sen mukaan, millainen joukkueulos haluttiin saavuttaa. Yksittäisten ratsastajien heikkoudet ja vahvuudet tasapainotettiin porukan edun edessä.

Tällaista yhteen hiileen puhaltamista on täytyntä edeltää vuosikausien yhteistyö, tiimin yhteen hioutuminen ja sitkeä valmentautuminen niin fyysisesti kuin psyykkisestikin. Ja voi sitä hammasrivistöjen loistoa ja halausten määrää, kun nelikko pääsi palkintojenjaoissa korkeimmalle korokkeelle vastaanottamaan palkintonsa yhteisen työn tuloksista. Kun takana on tuonkaltainen tuki ja yhteishenki, on vaikeaa kuvitella sellaista yksinäisen puurtamisen tunnetta, joka meille on niin kovin tuttua.

Tietysti nyt puhutaan aivan toisen tason ratsastuksesta kuin kotoisista aluetason mittelöistämme. Väitän silti, että joukkueasenteella voitaisiin ruohonjuuritasollakin saavuttaa paljon. Yhteishenki on yksilölajissakin tärkeää. Epäonnistumisia tulee tässä lajissa eteen aina, ja valitettavan usein ne on otettava vastaan aivan yksin. Pohjamudista nouseminen kerta toisensa jälkeen käy työlääksi, jos ei ole ketään, kenen kanssa jakaisi synkemmät päivät.

Jaa että mikä oli tarinan opetus? Minulle se ainakin oli se, että moni meistä puurtaa turhankin paljon omaan napaan tuijottaen ja omaa suoritustaan tuijottaen. Kilpasiskon tai -veljen upeasta suorituksesta voi iloita yhtä lailla kuin omastaan, ja muistaa myös antaa kehuja ääneen. Jaettu ilohan on vieläpä kaksinkertainen.

KATI VALJUS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net